

domje abo w swojich komorkach, a — so wón tať wyšofki je, a wone tať ponižne delkach na tej khudej semi, to Wótza njedželi wot jeho džěczi. „Přchetož tať praji tón wyšofki a posběhnjenu, kiž wěcžny je, kotrehož mjeno swjate je: Kiž ja we wyšofosci a swjatnizy bydlu a pola tych, kiž su roslamaneho a ponižneho ducha, so bych wofschewił poniznych ducha a roslamanych wutrobu. Za šo njebudu přchezo wadžicž ani wěcžnje hñew džeržecž, ale wot mojeho woblicža budže Duch ducž, a chzu wodnych dacž.“ (Jes. 57, 15. 16.) Hdnyž ja to šlyšchu, — dha činju, kaž džěcžo čini, kiž w swojej lubofnej njewinosczi ja šwětkymi hwěšdami njebjewow swojej rucžy wupřchestrjuje — a šwěrju šebi, š tych šwětkych swjatych njebjew wón šebi wuprošyč najwjetšche a najmjeńšche a wšcho, šchtož k šbóžnosczi trjebam.

O, nětko stejimy na najwyschšchim škhodženku dowěrneje modlitwy. Duž přchińdžče šem wot ranja a wot wječora š tym, šchtož tu štona, šdyhuje, přchińdžče šem, kiž chžecže žohnowany swjaty wótcženasch wušpěwacž, a rjekńčče najprjedy nutrnje: Wótcže našch w njebjewach! Přchetož: „Wóh chže naš š tym wabicž, so my wěricž dyrbimy, so je wón našch prawy Wótz, a my šmy jeho prawe džěczi, so bychmy jeho šhroble a se wšchej nadžiju prošyli, jačo lube džěczi šwojeho lubeho nana.“ Hamjeń.

Prědowanje wo přenjej proštwje.

Přšane stej: Budžče šwjeczi, přchetož ja šym swjaty.
Hamjeń. (1 Přetr. 1, 16.)

Wšchě šydom proštwy lubeho swjateho wótcženascha chžemy nětko hromadže wušpěwacž. Přchi kóždej modlitwje mamy